

Székek

Először megjelent egy ember és maga után húzott egy széket. Alig bírta vonszolni a piac hepehupás aszfaltján. A szék ébenfából
készült, magán viselte az ornamentika
többféle jellegzetes díszítését, egy valódi trón. Vigyázva
pont a piac közepére vonszolta a régimódi és monstrum
tárgyat. Aztán elment.

Néhány perc múlva újabb két széket hozott, de ezek kisebbek és szemmel láthatóan
könnyebbek is voltak. Ráborította az
előbbi székre. Zsebkendőjét húzott elő zsebéből és megtörölte
izzadt homlokát. Ismét távozott.

Kis idő elteltével ismét megjelent; most már ketten voltak. Egy hasonló termetű emberrel jött,
hasonlítottak is egymásra. Hátukon
székek, nagyokat fújtattak, nehéz terhet cipeltek.
Lerítt róluk, hogy sietnek. Ezeket a székeket is a többire
helyezték. Majd futólépésben elszeleltek. Mikor újra előke
rültek, valami kerek kocsifélét húztak maguk után, melyen
valóságos szék-garmada várt
sorára. Nagy igyekezettel lepa
kolták a székeket és ugyanolyan iramban el is tűntek. És ez
így folytatódott néhány órán át... A piac megtelt mindenféle
székkel. Akadt itt: nagy ünnepélyes szék, olyan templomi-
féle, és megmosolyogtató, zsiráfnyakú langaléta háromlábú,
és tömzsi lábú
kerek hokedli, pocakos és puha párnás bársony
huzatú, magas és kemény karosszék, drága úri bútordarab,
nemes fából készített, durva fából faragott, zöldre festett
hosszú lóca, négyszögletes és cirádás bankett-szék, idomtalan
konyhaszék és aranyozott karfájú fotel... Egy
igazi szék
társadalom.

Befelhősödött. Valahol, messze, zsebkendőnyi kék égbolt. Mintha hidegebb lenne, a hőmérő higanyszála mind jobban süllyed.

A két ember egyre fáradtabb. Szaporán fújtatnak, porosak, arcukon a mocskos füst összekeveredik az izzadtsággal.

Ru

háztatuk elrongyolódott, meg-megvillan megfeszült izmuk. Egy pillanatig sem pihennek. Fölgyúrik ingük ujját és tovább dolgoznak. Először a fémtámlás masszív egyszerű padokból négyzetet ácsolnak, ez lesz az alap; s erre rakják a karosszékeket és a nagyméretű foteleket. Az egyik ember a másik vállára áll, és felkapaszkodik a székhegyre, akárha valamely emelvényre mászna. A lent lévő pedig egyenként föladogatja neki a többi széket. Látható, hogy átgondolt terv alapján dolgoznak; a székek előre szerkesztett rend szerint helyezkednek el: a karosszékekre a párnázott, támlátlan székek kerülnek, majd ezekre egy sor magas támlás szék, s arra következnek néhány bankettszék, a tökéletes egyensúly betartása végett és így tovább. Mikor a lenti embernek már annyi ereje sincs, hogy továbbra is fölhajtsa a székeket, arra a magasságra, ahol a másik áll, akkor ahhoz a legegyszerűbb, de egyszerűségében ötletes módszerhez folyamodik, hogy egyik székhez erősített kötél segítségével mozgócsigát eszkábál. Így a többi szék is elindul fölfelé. Időnként megkérdezi a fősőt embert:

– Látsz valamit? Látsz?

A válasz valahányszor az, hogy NEM.

És a munka konok módon mégis tovább folytatódik. Mikor a legutolsó szék is fölkerül a
székpiramis tetejére, már alig látszik a
csúcra kapaszkodó ember. A lenti tölcsért formál
kezeiből, és úgy kiáltja:

– Hééé! Látod most már?

Nem jön válasz. Szinte ordítva ismétli meg:

– Válaszolj hát, látod már?

De válasz ez alkalommal sem érkezik.

Erre a földön álló embert előnti a mérég. Öklével dühösen csépelni kezdi, ameddig csak éri a
székeket, rugdossa, ahol
csak lehet, veszettül, úgy mint a rácsokat szokták, a felbőszült
rabok. S a rázkódás remegéssé változik. Még egyszer fölkiált a
csúcson lévőknek. Aztán kimerülten leborul a piac hideg köveze
tére, tenyerébe temeti arcát, és keservesen zokogni kezd.

Szlafkay Attila fordítása